

Arrest

nr. 333 759 van 3 oktober 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 augustus 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Bestreden beslissing

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Iraaks staatsburger en een soennitische moslima van Arabische origine te zijn. U bent oorspronkelijk afkomstig uit Anbar (Centraal-Irak). U huwde in 1995 met uw huidige echtgenoot, A.S.H.A. (O.V. [...]), en woonde vervolgens in Bagdad, dit tot uw vertrek uit Irak in 2018. Jullie verlieten Irak omwille van de problemen die uw echtgenoot kende. Hij werkte voorheen als lijfwacht van de vice minister Rafe al-Isawi en nadien voor een Canadees bedrijf. Omwille van deze werkzaamheden kende hij problemen met de milities. Begin 2018 werd jullie woning beschoten. Uw zoontje raakte hierbij gewond. Uw echtgenoot verliet vervolgens op 22 februari 2018 Irak en reisde naar Turkije. U volgde uw man, samen met uw twee minderjarige kinderen, in maart 2018. Vanuit Turkije reisden jullie samen verder naar Griekenland.

Daar verzochten u en uw echtgenoot om internationale bescherming en verkregen er de vluchtelingenstatus. U verbleef ongeveer een jaar in een centrum op het eiland Kos en hierna drie maanden in Athene. Op 6 juni 2019 nam u met uw gezin het vliegtuig naar Nederland. Op 7 juni 2019 kwam u naar België waar u samen

met uw vrouw en uw ondertussen meerderjarige dochter J.S.A.H. (O.V. [...]) een **eerste verzoek tot internationale bescherming** indiende.

In het kader van dit verzoek kwam naar voor dat u Griekenland had verlaten omwille van problemen die uw man er kende, i.c. hij werd door een onbekende aangesproken die hem bij naam leek te kennen en afwist van zijn voormalige werkzaamheden als lijfwacht. Uw man zou ook opgemerkt hebben dat deze onbekende hem / jullie achtervolgde. Uw man vreesde in Griekenland gelijkaardige problemen te hebben met militieleden als wat jullie in Irak meemaakten. Verder zouden jullie rechten als vluchteling niet hebben kunnen laten gelden in Griekenland. Jullie kampen met gezondheidsproblemen en konden er geen adequate bijstand krijgen. Uw kinderen konden er ook niet naar school. Jullie verlieten hierop Griekenland en reisden naar België waar jullie jullie eerste verzoek indienden.

Ter staving van uw eerste verzoek werden volgende documenten neergelegd: Belgisch medische attesten aangaande uzelf en uw kinderen en twee medische attesten opgesteld in het Grieks, de Iraakse paspoorten van u en uw gezin, uw woonstkaart, een badge omtrent uw echtgenoot zijn werkzaamheden in de groene zone, een badge omtrent zijn werk voor het Canadees bedrijf Dashti Senad en een attest van de vice-minister omtrent zijn werk als lijfwacht.

Het eerste verzoek van u, uw echtgenoot en uw meerderjarige dochter werd op 1 oktober 2019 niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS omdat u en uw gezin internationale bescherming genoten in een andere EU lidstaat, nl. Griekenland. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 3 februari 2020 (arrest nr. 232164). U tekende geen cassatieberoep aan.

Uw dochter J.S.H.A. diende op 19 februari 2020 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Het CGVS verklaarde het tweede verzoek om internationale bescherming van uw dochter niet ontvankelijk op 31 augustus 2021. Deze beslissing werd bevestigd door de RvV op 4 maart 2022 (arrest nr. 269353). Zij tekende geen cassatieberoep aan. Uw minderjarige zoon A.T.S.H. (O.V. [...]) diende op 19 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Uw zoon verwees in zijn verzoek om internationale bescherming naar de problemen die u en uw gezin met de milities kenden in Irak. Verder haalde hij aan dat hij in Griekenland geen medische hulp kon krijgen en dat hij er niet naar school kon gaan. U voegde in het kader van zijn verzoek toe dat hij ziek was in Irak, en dat de dokters er niet konden achterhalen waarom hij ziek was. Uw zoon legde in zijn verzoek om internationale bescherming schoolattesten en medische documenten neer uit België waaruit onder meer blijkt dat er bij hem een centrale motorische stoornis (hemiplegie/halfzijdige verlamming), een globale ontwikkelingsvertraging en de diagnose ASS (autisme spectrum stoornis) werd vastgesteld.

Op 21 februari 2022 werd uw echtgenoot zijn internationale beschermingsstatus in Griekenland ingetrokken omwille van nationale veiligheidsredenen.

U diende samen met uw echtgenoot een **tweede verzoek om internationale bescherming** in op 14 november 2022. Uw dochter diende op dezelfde dag een derde verzoek om internationale bescherming in.

Het tweede verzoek van u en uw echtgenoot, en het derde verzoek van uw meerderjarige dochter, werden op 24 maart 2023 ontvankelijk verklaard door het CGVS.

U, uw echtgenoot en uw dochter verklaarden dat jullie problemen in Irak met de milities nog steeds actueel zijn en dat ze nog steeds naar uw echtgenoot op zoek waren. Uw man had hierover contact met zijn broers K. en O.. Voorts herhaalden u en uw echtgenoot dat er in Griekenland geen onderwijs is voor jullie zoon, en dat er niet de juiste medische behandeling voor hem is. Verder gaven u en uw echtgenoot aan dat de personen of milities die uw man in Irak bedreigden ook in Griekenland actief zijn en dat hij in Griekenland herkend werd als lijfwacht van vice-minister Rafe al-Isawi.

Ter staving van uw tweede verzoek legde u een foto van uw zoon na het schietincident neer, en een badge van uw echtgenoot zijn werk als lijfwacht voor de vice-minister Rafe al-Isawi. Uw dochter legde in haar derde verzoek een schoolattest, medische documenten omtrent een operatie aan haar knie en een psychologisch attest neer.

Op 28 augustus 2023 besliste de Commissaris-generaal tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in uw hoofde. Ook in hoofde van uw echtgenoot en uw dochter hun volgende verzoeken werd op die dag beslist tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 18 april 2024 bevestigde de RvV de

weigeringsbeslissingen genomen in hoofde van uzelf, uw echtgenoot en uw dochter. U ging niet in cassatieberoep.

Zonder het Belgische grondgebied te verlaten, verzocht u vervolgens op 24 juli 2024 een **derde keer om internationale bescherming**. Ook uw echtgenoot diende die dag een derde verzoek in. U haalt in het kader van huidig verzoek aan dat u in België wil blijven omdat uw kinderen hier in veiligheid kunnen leven, iets wat niet kan in Griekenland of Irak. U volhardt in uw eerdere verklaringen aangaande de problemen die u en uw gezin kenden in Irak met de milities. Uw man wordt tot op heden gezocht, zo stelt u. U weet dit omdat er een reisverbod op naam van uw echtgenoot werd uitgevaardigd in Irak. De milities en overheid in Irak werken samen. U werd van dit reisverbod ingelicht nadat uw verzoek hier werd afgewezen. U heeft echter veel medische kosten en uw echtgenoot overwoog hierop om met jullie naar een ander land te reizen en daar jullie kans te wagen. Jullie hadden hiervoor geld nodig en uw man bezorgde zijn zus in Irak een volmacht zodat zij de ouderlijke woning kon verkopen. Uw schoonzus bleek echter niet in de mogelijkheid om handelingen in naam van uw echtgenoot uit te voeren, hij diende in persoon aanwezig te zijn. Via de echtgenoot van een vriendin van uw zus kwamen jullie te weten dat de volmacht niet geldig was omdat een reisverbod voor uw man werd uitgereikt. Rond augustus 2024 verkregen jullie een foto van dit reisverbod. U hekelt voorts het feit dat de Commissaris-generaal eerder oordeelde dat jullie geen bewijs konden voorleggen van uw zoon zijn opname in het ziekenhuis in Irak, dit als gevolg van mishandeling. U legt thans een medisch attest voor betreffende deze opname als bewijs. Verder meent u de ongerijmdheden die in het kader van u en uw echtgenoot jullie tweede verzoek en het derde verzoek van uw dochter konden worden vastgesteld te kunnen rechtvaardigen. U merkt op dat uw dochter op het moment van het onderhoud in het kader van haar vorig verzoek onder invloed was van zware medicatie, i.c. Tramadol. Uw dochter zou ook ooit zijn opgenomen in het ziekenhuis omwille van haar verslaving en u legt ter staving hiervan een medisch attest voor. U meent dan ook dat wat uw dochter indertijd verklaarde tijdens haar onderhoud niet tegen u en uw echtgenoot kan gebruikt worden omdat ze toen onder invloed was. Verder merkt u nog op dat het CGVS voorheen vaststelde dat u geen bewijzen kon voorleggen betreffende uw diabetes. U legt thans een medische dossier voor waarin staat aangegeven dat u suikerziekte heeft.

U vreest ingeval van een terugkeer naar Irak dat u zal worden gegijzeld om zo uw echtgenoot onder druk te zetten zich aan te melden bij de milities. U kan evenmin terug naar Griekenland aangezien de Iraakse milities daar ook aanwezig zijn. U vreest een messteek te krijgen. U vreest ook voor uw zoon dat hij, ingeval van een terugkeer naar Irak, zal gegijzeld worden. Een terugkeer naar Griekenland is ook voor uw zoon niet mogelijk omdat hij daar niet de nodige zorg zou krijgen en hij reeds in het verleden ginds niet naar school kon.

Ter staving van uw verzoek legde u, zoals hierboven aangehaald, een kopie van een medische verslag aangaande uzelf, een kopie van een ziekenhuisattest op naam van uw zoon betreffende zijn opname in het Yarmouk ziekenhuis, een kopie van een Belgisch ziekenhuisattest aangaande de opname van uw dochter en een foto van een deel van een DHL omslag voor.

Uw echtgenoot legde in het kader van zijn verzoek verder nog een kopie van een reisverbod alsook een kopie van een volmacht voor.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

U legt dan wel een Belgisch medische verslag voor waaruit blijkt dat u suikerziekte heeft, iets wat op zich niet wordt betwist, doch hieruit blijkt niet dat u niet de mogelijkheid heeft dan wel belemmerd zou worden om deel te nemen aan uw procedure om internationale bescherming. U haalt zulks bovendien ook zelf nergens aan.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw huidige verzoek integraal steunt op dezelfde motieven als deze die u voordien reeds aanhaalde én hier thans op verderbouwt.

Dienaangaande moet vooreerst worden opgemerkt dat in het kader van uw tweede verzoek werd besloten tot de ontvankelijkheid waarna uw verzoek werd beoordeeld ten aanzien van Irak. Voorts werd reeds in het kader van uw tweede verzoek duidelijk en afdoende geoordeeld dat het feit dat u in Griekenland over internationale bescherming beschikt – dit overigens tot op heden – geenszins betekent dat de Commissaris-generaal de verplichting heeft u ook automatisch dit beschermingsstatuut toe te kennen. Op basis van een grondig onderzoek van uw individueel verzoek, waarbij rekening werd gehouden met alle elementen in uw dossier alsook met de situatie in uw land van herkomst zoals deze zich voordoet op het moment van de beslissing. De Commissaris-generaal besloot uiteindelijk in uw hoofde tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar geen enkel geloof kon worden gehecht aan de problemen die u en uw gezin in Irak zouden hebben gekend en dit omdat u, uw echtgenoot en uw meerderjarige dochter bijzonder tegenstrijdige en inconsistente verklaringen aflegden over elementen die aan de kern van uw asielaanvraag raakten, u geen enkel objectief element kon aanbrengen om de beweeerde problemen die u met de milities zou gekend hebben te staven, het loutere feit dat uw echtgenoot als lijfwacht van een voormalige minister en als medewerker van een Westers bedrijf – zijn profiel aan sich werd niet betwist – zou gewerkt hebben niet volstond om in zijn hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming én de door u voorgelegde stukken niet konden worden weerhouden als tastbaar en overtuigend begin van bewijs van de door u aangehaalde feiten. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevindingen kon komen, staan duidelijk en afdoende weergegeven in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw tweede verzoek. Deze beslissing werd bovendien bevestigd door de RvV in het kader van uw beroep en geniet bijgevolg kracht van gewijsde.

In het licht van voorgaande mag het duidelijk zijn dat het louter volharden in uw eerdere, ongeloofwaardig bevonden, verklaringen en het aanhalen van bijkomende verklaringen die hiervan in het verlengde liggen – er zou een reisverbod op naam van uw man zijn uitgevaardigd – niet kan volstaan. U komt aangaande dit reisverbod overigens ook niet verder dan het uiten van blote beweringen die u niet weet te staven. Dat u een kopie van dit reisverbod voorlegt, kan hier ook totaal geen ander licht op werpen, temeer daar de authenticiteit van een kopie op geen enkele manier kan worden nagegaan en er aan dergelijk stuk dan ook geen bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien mag het duidelijk zijn dat dit stuk niet werd voorgelegd in het kader van een geloofwaardig relaas. Tot slot kan hier nog worden gewezen op de objectieve informatie waaruit duidelijk blijkt dat het geweten is dat alle Iraakse stukken makkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden waardoor hun bewijswaarde sowieso quasi onbestaande is.

De kopie van de volmacht, waarvan de authenticiteit evenmin kan worden nagegaan, kan voorts enkel aantonen dat uw echtgenoot een algemene en onbeperkte volmacht gaf aan zijn zus om alle rechten die hem wettelijk, islamitisch en volgens de gewoonte zijn toegekend, uit te oefenen (zie vertaling in uw administratief dossier). Dit op zich wordt op heden vooralsnog niet betwist.

Echter, dit document bevat voor het overige geen enkele informatie waaruit blijkt dat uw schoonzus, zoals u beweert, vervolgens niet in de mogelijkheid was in naam van uw echtgenoot handelingen te stellen en dit omdat een reisverbod voor hem was uitgevaardigd en hij in persoon aanwezig moest zijn.

Moet bovendien worden opgemerkt dat de door aangehaalde chronologie van de feiten ook niet blijkt te kloppen. U verklaart dat uw echtgenoot, nadat jullie verzoek werd afgewezen, de volmacht opmaakte omdat hij jullie kans in een ander land wilde proberen, geld nodig had om de kosten te dekken en aldus het ouderlijk huis in Irak wilde verkopen (zie verklaringen DVZ 3de verzoek vraag 17). Uit een vertaling van de volmacht blijkt daarentegen dat deze werd opgemaakt op 16 juli 2023. Dit is ruim een maand voor uw tweede verzoek werd afgesloten met een weigeringsbeslissing door het CGVS – de beslissing van het CGVS dateert van 28 augustus 2023 – en 9 maanden voor het arrest van de RvV – de beslissing van het CGSV werd bij arrest door de RvV bevestigd op 18 april 2024. Dat uw echtgenoot aldus volgend op de afwijzing van jullie vorig

verzoek een volmacht gaf aan zijn zus klopt geenszins. Uit het document zelf blijkt daarentegen dat hij al geruime tijd voor jullie vorige procedure werd afgewezen, de volmacht overmaakte aan uw schoonzus.

Dat u opnieuw het aanhalen van ongeloofwaardige verklaringen niet lijkt te schuwen, bevestigt eens te meer de ongeloofwaardigheid van uw relaas in het algemeen en in het bijzonder van het feit dat u, volgend op het aanmaken van deze volmacht voor uw zus, zou vernomen hebben dat een reisverbod werd uitgevaardigd. Indien uw echtgenoot immers daadwerkelijk de volmacht aanmaakte met als doel de ouderlijke woning te verkopen omdat jullie jullie kans elders wilden wagen maar hiervoor financiële middelen nodig waren, kan logischerwijs verondersteld worden dat uw schoonzus dan ook zo snel mogelijk alles in het werk zou gesteld hebben om de door uw echtgenoot gevraagde verkoop in orde te maken en jullie van de nodige financiële middelen te voorzien. In het licht hiervan houdt het dan ook totaal geen steek dat jullie pas in juli 2024 – een jaar nadat de volmacht werd opgemaakt - zouden vernomen hebben dat een reisverbod op naam van uw echtgenoot werd uitgevaardigd.

Uw verklaringen omtrent dit reisverbod kunnen bovendien ook geenszins overtuigen. Zo zou u dit alles vernomen hebben via uw zus die het op haar beurt zou vernomen hebben via een vriendin en haar echtgenoot. Opnieuw betreffen dit niets meer dan blote beweringen. U blijkt bovendien niet eens te weten hoe de echtgenoot die dit nieuws zou ontdekt hebben heet (zie verklaringen DVZ 3de verzoek, vraag 17). Ook uw echtgenoot kon deze persoon niet bij naam noemen noch kon hij zeggen wie de vriendin in kwestie was (zie verklaringen DVZ 3de verzoek vraag 17). Tot slot blijkt uit de vertaling van het reisverbod dat dit zou zijn uitgereikt op 20 oktober 2018. Dat niemand van uw schoonfamilie in Irak hiervan ooit eerder iets zou vernomen hebben – het betreft immers een officieel gerechtelijk document – en u aldus nu pas, zijnde 6 jaar na datum, van dit verbod op de hoogte zou zijn, is dan ook niet ernstig. Dat u voorts dan nu, geheel toevallig, kort nadat uw tweede verzoek ook in beroep werd afgewezen, van het bestaan van deze beslissing – 6 jaar nadat deze werd uitgevaardigd – op de hoogte werd gebracht en voor u onbekende personen erin slaagden een ‘bewijs’ van dit verbod te bemachtigen zodat u dit in het kader van uw huidig verzoek kan voorleggen, doet dan ten zeerste vermoeden dat dit nieuwe element en bijhorende document ten uwen behoeve en met het oog op het indienen van een volgend verzoek werden gecreëerd.

In het licht van voorgaande moet dan ook besloten worden dat u geen geloofwaardige elementen heeft aangebracht op grond waarvan kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde en persoonlijke vrees voor vervolging in uw hoofde ingeval van een terugkeer naar Irak.

Waar u verder nogmaals herhaalt een terugkeer naar Irak te vrezen omwille van de milities en jullie voormalige problemen, en hierbij opmerkt te vrezen dat uzelf en / of uw zoontje zal gegijzeld worden zodat de milities uw man onder druk kunnen zetten zich aan te melden bij hen, moet worden opgemerkt dat zulks geen steek houdt. Immers, gezien geen geloof kan worden gehecht aan de feiten die jullie voorheen zouden meegemaakt hebben met de milities in Irak, mag het duidelijk zijn dat evenmin kan worden weerhouden dat jullie bij een terugkeer naar Irak door de milities zullen gegijzeld worden omdat ze nog steeds naar uw man zoeken.

Ook de overige stukken die u voorlegde kunnen geenszins de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid weerleggen. De kopie van een foto van uw zoontje met een verband rond zijn hoofd en een kopie van een medisch document betreffende zijn ziekenhuisopname in Yarmouk volstaan niet. Het ziekenhuisattest betreft weerom louter een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bovendien, zoals reeds opgemerkt, kunnen stukken louter geloofwaardige verklaringen ondersteunen. De vraag dringt zich overigens op hoe, dan wel via wie, u nu plots aan dit document bent geraakt.

In het kader van uw voorgaand verzoek verklaarde u immers uitdrukkelijk niet in het bezit te zijn van stukken betreffende uw zoontje zijn ziekenhuisopname. Voor zover u zou willen laten uitschijnen dat u recent, via via, aan dit document bent geraakt, dient dan weer te worden gewezen op de datum van opmaak. Uit de vertaling van dit document blijkt dat dit document werd opgemaakt op 7 januari 2018 (zie vertaling in het administratief dossier), waardoor zulks aldus niet kan worden weerhouden. Indien het document effectief werd opgemaakt op 7 januari 2018, een tweetal maanden voor uw vertrek uit Irak, kan logischerwijs verondersteld worden dat u dit stuk dan ook al eerder in uw bezit zou gehad hebben en zou hebben voorgelegd. Indien u dit stuk ten andere recent zou hebben opgevraagd kan dan weer worden verwacht dat op dit stuk dan ook een recentere datum van opmaak zou vermeld staan. Het vermoeden ontstaat ook hier dat, zeker in het licht van de objectieve informatie dat alle stukken in Irak makkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden, dit stuk ten uwen behoeve, en nadat u in het kader van uw tweede verzoek uitdrukkelijk werd gewezen op uw onvermogen enig tastbaar begin van bewijs voor te leggen van de ziekenhuisopname van uw zoon terwijl dit nochtans in alle redelijkheid van u mocht verwacht worden, werd opgemaakt. U legde van dit attest reeds een beëdigde vertaling neer via aanvullende nota voor de RvV. De RvV oordeelde hier dat het niet ernstig was dat u pas een week voor de terechtzitting een stuk bijbracht waarvan niet was aangetoond dat u dit niet

al veel eerder in de loop van de administratieve procedure had kunnen voorleggen. U verduidelijkt op heden nog steeds niet waarom u dit stuk niet eerder kon voorleggen. Dit alles terzijde, het voorgelegde stuk kan hoogstens aantonen dat uw zoon in het ziekenhuis werd opgenomen met een snijwond, niets meer en niets minder. Hoe hij aan die snijwonde kwam, en wie hiervoor eventueel verantwoordelijk is, blijkt geenszins uit het voorgelegde stuk. Dat zulks het gevolg is van, zoals de arts in het attest schreef, verbrijzeld glas, kan dan wel zijn doch het mag duidelijk zijn dat dit geenszins uw beweringen aangaande jullie problemen met de milities kan staven. Immers blijkt nergens uit dit document wat er met uw zoontje gebeurde en op welke manier het glas dat hem verwondde dan zou verbrijzeld zijn. Dient hier overigens hoe dan ook nog te worden opgemerkt dat een arts enkel vaststellingen kan doen met betrekking tot iemands fysieke letsels maar nooit met absolute zekerheid uitspraak kan doen over de gebeurtenissen die hieraan ten grondslag liggen. De foto van uw zoontje met een verband wijzigt hier ook niets aan temeer daar deze foto geen informatie bevat over het moment waarop deze werd genomen noch de reden waarom uw zoontje een verband draagt. Zelfs als zou het vaststaan dat de foto gelieerd is aan het ziekenhuisattest, dan nog kan hier enkel uit worden afgeleid dat hij omwille van een snijwonde door verbrijzeld glas in het ziekenhuis was, niets meer en niets minder. Dat deze stukken bewijzen dat uw zoon mishandeld werd, zoals u beweert, houdt geen stand.

Uw bewering een rechtvaardiging te kunnen geven voor de ongerijmdheden die in het kader van jullie vorig verzoek werden vastgesteld – uw dochter had een Tramadol-verslaving en werd hiervoor ook reeds opgenomen in het ziekenhuis – kan niet worden weerhouden. Zo houdt het totaal geen steek dat u nu pas voor het eerst melding maakt van deze Tramadol-verslaving van uw dochter om de vele flagrante ongerijmdheden te vergoelijken. Indien u daadwerkelijk meent dat de vele ongerijmdheden het gevolg zijn van uw dochter haar verslaving, kan geenszins worden ingezien waarom u dit niet eerder meldde voor het CGVS dan wel de RvV. Ook uw echtgenoot maakte hiervan nooit, zelfs nu niet in het kader van zijn huidige verzoek, enige melding. Dat u een attest voorlegt waaruit blijkt dat uw dochter op 30 augustus 2023 werd opgenomen op de spoed omwille problemen ten gevolge zwaar Tramadolgebruik, wijzigt hier niets aan. Immers, nergens uit dit attest blijkt dat uw dochter op het moment van het onderhoud niet in de mogelijkheid zou geweest zijn duidelijke verklaringen af te leggen. Uw dochter zelf haalde overigens ook nergens dit zwaar middelengebruik aan bij haar onderhoud in het kader van haar derde verzoek. Bovendien kan hier nog in herinnering gebracht worden dat ook tussen de verklaringen afgelegd door uzelf en uw echtgenoot frappante ongerijmdheden konden worden vastgesteld. Het mag duidelijk zijn dat ook deze mee tot de beoordeling leidden dat jullie relaas compleet ongeloofwaardig is en de voormalige verslaving van uw dochter aan Tramadol ten tijde van haar derde verzoek niet als rechtvaardiging hiervoor kan gelden.

Waar u tot slot nog verwijst naar het feit dat u lijdt aan diabetes, moet worden opgemerkt dat dit niet wordt betwist doch dit volstaat ook niet om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Dat u een medisch verslag voorlegt om uw gezondheidssituatie te staven, kan hier hoegenaamd ook geen ander licht op werpen. Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat u zich voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van medische redenen dient te richten tot de hiertoe geëigende procedure.

U haalt verder nog aan te vrezen voor een terugkeer naar Griekenland, dit zowel omwille van de milities die ook daar actief zijn en omwille van uw zoon zijn gezondheidssituatie.

Los van het feit dat uw bewering dat u ook in Griekenland problemen kende met de milities niet wordt weerhouden gelet op de ongeloofwaardigheid van uw relaas aangaande de problemen die jullie in Irak zouden hebben gekend, moet voorts worden opgemerkt dat uw verzoek werd beoordeeld ten aanzien van Irak.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

*Bij de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR international protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq** van januari 2024 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2024/en/147247> of <https://www.refworld.org>) en de **EUAA Country Guidance Note: Iraq** van juni 2022 (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraqjune-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden.

UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet te worden onderzocht, dit in het licht van enerzijds de door de verzoeker verstrekte bewijselementen en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst erop dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van een situatie van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet worden gehouden met de volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methoden en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers de provincie ontvluchten als gevolg van het gewapende conflict.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie *infra*). Er wordt ook rekening gehouden met andere indicatoren, in eerste instantie bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de bovengenoemde indicatoren niet volstaan om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds 2013 grotendeels wordt bepaald door de opkomst van Islamitische Staat (IS) en de strijd daartegen, en sinds de zomer van 2020 tevens door het conflict tussen de Turkse strijdkrachten en verschillende gewapende groeperingen (zoals de PKK) in het noorden van het land (zie de **COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update)**, beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coif_irak_veiligheidssituatie_20230426.pdf; en het **EUAA Country of Origin Report Iraq: Security Situation van mei 2024**, beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20240523.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>). Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact hiervan in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak.

Er moet dus niet alleen rekening worden gehouden met de huidige situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio waar u vandaan komt. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld.

Deze regio omvat zowel de stad Bagdad als verschillende aangrenzende districten. De stad Bagdad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en Nissan. De provincie omvat ook de districten Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah, Al Madain en Abu Ghraib.

Het gebied rond de stad Bagdad wordt ook wel de "Bagdad Belts" genoemd. Dit is echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak en het is ook geen duidelijk afgebakende geografische regio. Toch is het duidelijk dat deze "belts" zich zowel binnen als buiten de provincie Bagdad bevinden. Veiligheidsincidenten in het deel van de belts dat zich binnen de provincie Bagdad bevindt, werden dus in mee aanmerking genomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in deze provincie. In 2022 werd de totale bevolking van deze provincie geschat op 9.006.001 personen.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten. De Iraqi Security Forces (ISF's) en de Popular Mobilization Forces (PMF's) zijn verantwoordelijk voor de veiligheidscontroles en het handhaven van de orde. Prolaanse milities krijgen steeds meer controle over de "Bagdad Belts". Deze milities controleren de bevolking en de routes rond Bagdad in de hoop de Amerikaanse troepen te verdrijven en de situatie zo vorm te geven dat op langere termijn een demografische meerderheid kan worden behouden. De ISF zijn daarom gedwongen om hun tijd te verdelen tussen deze problematiek en hun strijd tegen Islamitische Staat in Irak en Syrië (IS), wat de efficiëntie van hun inspanningen op beide fronten vermindert.

De dreiging van IS in Bagdad en de Bagdad Belts is beperkt. Volgens het EUAA-rapport "Security Situation", dat betrekking heeft op de periode van 1 februari 2023 tot en met 31 maart 2024, heeft IS nog steeds bolwerken in het Tarmiya-district, ten noorden van Bagdad, en voert het weinig intensieve aanvallen uit op ISF in de vorm van moordaanslagen of hinderlagen met lichte wapens en geïmproviseerde bommen (IED's). Om nog onbekende redenen is het Tarmiya-district een van de meest gewelddadige gebieden geworden. Ondanks de druk van de regeringstroepen slaagt IS er nog steeds in zijn cellen in het noorden van de Bagdad Belts te bevoorraden.

Amerikaanse militairen zijn ook sterk aanwezig in de regio Bagdad en zijn soms het doelwit van represailles door sjiiitische milities. Als gevolg van het conflict tussen Hamas en Israël is de frequentie en het geweld van deze aanvallen toegenomen. Na 7 oktober waren de Amerikaanse ambassade in Bagdad en Amerikaanse militaire basissen het doelwit van deze milities, wat de Amerikaanse regering ertoe aanzette om haar personeel ter plaatse om veiligheidsredenen in te krimpen. Het aantal slachtoffers aan Amerikaanse kant blijft echter laag. Deze aanvallen worden meestal uitgevoerd met behulp van drones, IED's of raketten.

Amerikaanse troepen voeren ook indirecte aanvallen uit, meestal als reactie op aanvallen die ze hebben ondergaan. In november 2023 vielen bij een luchtaanval op PMF's in Syrië en in het zuiden van Bagdad acht doden. De federale regering veroordeelde deze aanvallen als een schending van de soevereiniteit van het land en een aanval op het Iraakse veiligheidsapparaat. In december 2023 was de Amerikaanse ambassade het doelwit van "minstens zeven mortieren", maar geen enkele groep eiste de aanval op. In januari 2024 doodde een Amerikaanse aanval een hoge officier en een onderbevelhebber van Harakat Hezbollah al-Nujaba, een door Iran gesteunde PMF, en verwondde zes andere personen. Deze aanval zou zijn bevolen wegens het grote aantal aanvallen op Amerikaanse troepen waarvoor de desbetreffende PMF sinds 17 oktober 2023 verantwoordelijk was. Een andere soortgelijke aanval vond plaats op 7 februari 2024 tegen Kata'ib Hezbollah, waarbij een PMF-commandant en twee van zijn bewakers werden gedood. Kata'ib Hezbollah wordt door de Amerikaanse autoriteiten verantwoordelijk geacht voor de aanval op de Amerikaanse basis in Jordanië op 28 januari 2024. Sinds eind januari laat de beschikbare informatie een scherpe daling zien van het aantal aanvallen op Amerikaanse troepen. Dit zou het gevolg zijn van de wens van de Iraanse elite om de sjiiitische milities niet te dwingen tot een open conflict met Amerikaanse troepen.

De PMF's kennen ook interne rivaliteiten. In december 2023 kwamen Saraya Al-Salam (een militia die banden heeft met de Sadristische beweging) en Asa'ib ahl Al-Haq (AAH) meermaals met elkaar in botsing. Deze rivaliteit is voornamelijk gebaseerd op politieke en financiële concurrentie. Er wordt ook gestreden om de territoriale controle over Bagdad, met name in het zuiden van de stad, in het Dora-gebied. In februari 2024 vonden andere gevechten plaats tussen verschillende milities, waarbij verschillende PMF-strijders en burgers omkwamen.

In oktober 2019 was Bagdad het toneel van grote protestbewegingen tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. De autoriteiten traden hardhandig op tegen de personen die betrokken waren bij de anti-regeringsbetogingen. Er braken gewelddadige conflicten uit tussen betogers enerzijds en de veiligheidstroepen en andere gewapende actoren anderzijds. Deze grote betogingen behoren nu echter tot het verleden. Ze eindigden in maart 2020 als gevolg van de pandemie en de intrekking van de steun van de Sadristen, hoewel er nog steeds kleinschalige betogingen plaatsvinden die soms gepaard gaan met geweld. Dit politiek gemotiveerde geweld is doelgericht en past niet in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, d.w.z. een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een land tegenover gewapende organisaties staan of waarin twee of meer gewapende organisaties elkaar bestrijden.

Uit het bovenstaande blijkt dat er in de hele provincie veiligheidsincidenten plaatsvinden. Het totale aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers bleef echter zeer laag. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in Bagdad kleinschalig en doelgericht is. De daders kunnen echter vaak niet worden geïdentificeerd. Wel kan worden gesteld dat sjiiitische milities en criminele organisaties verantwoordelijk zijn voor politiek en crimineel geweld, zoals ontvoeringen en afpersing.

Volgens de IOM telde Irak op 31 december 2023 1.123.663 ontheemden (IDP's). IOM maakt ook melding van bijna 4,9 miljoen ontheemde Iraakse burgers die ondertussen zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Wat Bagdad en zijn provincie betreft, zijn er op 31 december 2023 naar schatting 94.590 returnees en bevinden er zich 44.848 IDP's in de andere provincies van het land (voornamelijk Erbil en Suleimania).

Volgens de "EUAA Guidance Note" kan er voor geen enkele provincie van Irak worden geconcludeerd dat er sprake is van een situatie waarin het willekeurige geweld in het kader van een gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 15c van de

(herschikte) Kwalificatierichtlijn. Na een gedetailleerd onderzoek van de beschikbare informatie is de commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in Irak, in het bijzonder in de provincie Bagdad, sinds de publicatie van de EUAA Guidance Note in juni 2022 zodanig is veranderd dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die naar Irak terugkeert, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in zijn arrest van 14 januari 2020 in de zaak D. et al. tegen Roemenië (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds zijn arresten in de zaken J.K. et al. tegen Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. tegen België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van die aard is dat de verwijdering van een persoon naar een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is. Ze erkent ook dat, gelet op de individuele omstandigheden en de persoonlijke context van de verzoeker om internationale bescherming, dit aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Indien een Iraakse verzoeker uit Bagdad wegens zijn specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die bescherming hem toegekend. Gelet op voorgaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van de beschikbare informatie, dient echter te worden vastgesteld dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u, louter door uw aanwezigheid aldaar, een risico loopt te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van uw leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurige geweld in de provincie Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De foto van een deel van een DHL omslag voegt volstrekt niets toe daar deze foto geen enkele info bevat over de afzender, ontvanger noch inhoud van de omslag.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Volledigheidshalve moet hier nog worden aan toegevoegd dat ook in hoofde van uw echtgenoot zijn derde verzoek werd besloten tot de niet ontvankelijkheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en nota

2.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van:

“- schending van artikel 3 EVRM

- schending van artikel 48 t.e.m. 48/6 Vreemdelingenwet

- schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de Status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (“vluchtelingenconventie”)

- schending van artikel 57/6 Vreemdelingenwet

- schending van artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet

- schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de het redelijke termijn, het rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht

- schending van artikel 3 van de Wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen”.

Verzoekster onderbouwt het middel als volgt:

“1. Verzoekster baseert haar argumentatie volledig op hetgeen door haar echtgenoot (de heer A.S.H.A., geboren op 14 oktober 1972 te Bagdad, hebbende de nationaliteit van Irak, RR: [...]) werd aangehaald in zijn verzoekschrift. Beide echtgenoten verkregen een gelijkaardige beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

2. Door de verzoekende partij werd op 13 juni 2024 een volgend verzoek tot internationale bescherming ingediend.

Op 25 september 2024 wordt de beslissing genomen door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat het volgend verzoek tot internationale bescherming moet worden afgewezen, nadat het dossier werd overgemaakt door de Dienst Vreemdelingenzaken op 13 september 2024.

Deze beslissing is gebaseerd op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet, waarbij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer een volgend verzoek om internationale bescherming werd ingediend en er geen nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn gekomen of werden voorgelegd overeenkomstig artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet.

2. In beginsel bestaat er een recht van een verzoeker om internationale bescherming tot het verkrijgen van een persoonlijk onderhoud.

Artikel 57/5ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet stelt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzoeker minstens eenmaal oproept voor een persoonlijk onderhoud over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming.

In bepaalde gevallen kan geen persoonlijk onderhoud plaatsvinden. De uitzonderingen op deze regel zijn opgenomen in artikel 57/5ter, §2 van de Vreemdelingenwet. Zulks is onder meer het geval indien: [...]

Het woord “kan” wijst op een discretionaire bevoegdheid van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om al dan niet verzoeker uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud. Bijgevolg dient het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn beslissing hieromtrent te motiveren indien toepassing wordt gemaakt van deze bepaling.

De bestreden beslissing bevat evenwel geen enkele motivering op dit punt, waardoor de formele motiveringsverplichting wordt geschonden. In het derde middelonderdeel wordt bovendien het belang toegelicht van dergelijk onderhoud, zodoende dat het de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen toekomt om hierover uitgebreid te motiveren.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 3 oktober 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 3 oktober 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk

met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Een schending dringt zich daarom op van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, samengelezen met artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet.

3. Door de verzoekende partij werd op 13 juni 2024 een volgend verzoek tot internationale bescherming ingediend.

Op 25 september 2024 wordt de beslissing genomen door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat het volgend verzoek tot internationale bescherming moet worden afgewezen, nadat het dossier werd overgemaakt door de Dienst Vreemdelingenzaken op 13 september 2024.

De rechtsgrondslag voor het nemen van de bestreden beslissing wordt door de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gezocht in artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel stelt dat na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang moet onderzoeken of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk, waartoe de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in casu heeft besloten door het nemen van de bestreden beslissing. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° van de Vreemdelingenwet, verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

De verzoekende partij betwist dat de bestreden beslissing rechtsgeldig werd genomen.

4. De verzoekende partij is het oneens met de redenen waarom het verzoek tot internationale bescherming eerder werd geweigerd. De verzoekende partij legde hierom zowel bijkomende verklaringen af in het kader van het volgend verzoek tot internationale bescherming. Andere mogelijkheden dan het afleggen van bijkomende verklaringen en het overmaken van bijkomende documenten heeft de verzoekende partij niet om de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen te overtuigen dat zijn vluchtmotieven weldegelijk oprecht zijn.

Dit is ook hetgeen de verzoekende partij deed.

Het is vervolgens aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, wanneer een verzoeker om internationale bescherming dergelijke verklaringen aflegt en documenten overmaakt, om deze zorgvuldig en onbevooroordeeld te onderzoeken. Een loutere verwijzing naar eerder genomen beslissingen kan niet als afdoende worden beschouwd, zoals dit het geval is in de bestreden beslissing. De mogelijkheid moet immers bestaan dat een eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid kan worden hersteld door de nieuwe verklaringen en documenten die de verzoekende partij aflegt en voorbrengt.

5. Door verzoeker werd tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken benadrukt dat hij vreest voor zijn leven bij een terugkeer naar Irak. Hij vreest te worden gearresteerd en te worden gedood door de milities.

Hiertoe hij heeft onder meer aangegeven dat de zus van de heer A. per toeval (bij de verkoop van zijn woning per volmacht) te weten was gekomen dat er tegen hem een inreisverbod werd uitgevaardigd in Irak. Verzoeker legde een foto neer van inreisverbod, nadat hij deze eerder verkreeg van zijn zus via WhatsApp (die hem hierover had ingelicht in juli 2024). Verder werd door de heer A. benadrukt dat hij zich vergist had in het kader van zijn tweede verzoek tot internationale bescherming toen hij stelde dat zijn echtgenote hem van thuis uit had gebeld. Zij belde immers vanuit het ziekenhuis. Daarnaast benadrukte de heer A. de problemen in Griekenland (gelinkt aan zijn voormalige werkzaamheden en problemen in Irak) en de vrees die hij heeft voor de zoon van het gezin (T.). Hij heeft autisme en een depressie waardoor hij een duidelijk kader en een toekomstvisie nodig heeft, hetgeen ontbreekt in zowel Irak als in Griekenland.

Verzoeker overhandigde vervolgens de aanvullende documenten waarover hij beschikt, met name de foto van het inreisverbod en de kopie van de volmacht die hij had opgemaakt op naam van zijn zus.

Waar aan dit document elke bewijswaarde wordt ontzegd omdat het louter een kopie betreft, volgt evenwel uit de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie o.a. de zaak C-921/19 van 10 juni 2021) dat artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 4, lid 3, onder b) van de richtlijn 2011/95 de verwerende partij de verplichting oplegt om het verzoek op individuele basis te beoordelen, waarbij onder meer rekening dient te worden gehouden met de door de verzoeker overgelegde relevante documenten, zonder te vereisen

dat die documenten noodzakelijkerwijs geauthentiseerd zijn of afkomstig zijn van een objectief verifieerbare bron.

Verder benadrukt verzoeker dat de voorgelegde documenten samen met zijn verklaringen dienen bekeken te worden en in hun geheel moeten worden beoordeeld, en dit overeenstemming met artikel 4, lid 2 en lid 3 van de richtlijn 2011/95/EU, dat werd omgezet in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, waarvan paragraaf 5 bepaalt: [...]

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaf reeds aan dat de verwerende partij haar beslissingen zorgvuldig moet voorbereiden en moet steunen op een correcte en volledige beoordeling van de feiten en omstandigheden overeenkomstig de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet (HvJ 5 september 2012, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/1, Y en Z, pt. 75-77).

De verzoekende partij benadrukt andermaal dat de verklaringen van de verzoekende partij consistent en samenhangend zijn en worden ondersteund door de overgemaakte documenten. Het volstaat dan ook niet om deze documenten aan de kant te schuiven door de stellen dat dit louter een kopie betreft.

In de bestreden beslissing wordt door verweerder nadrukkelijk gesteld dat de chronologie van de feiten niet zou kloppen, met verwijzing naar de volmacht die werd gegeven aan de zus van de heer A. om hun huis te verkopen.

Door verzoeker werd namelijk een vertaling van de volmacht overgemaakt, waaruit zou blijken dat deze volmacht gedateerd werd op 16 juli 2023. Dit betreft evenwel een fout in de vertaling. Verzoeker wijst daarvoor naar stuk 3, een verklaring van de vertaler met de correctie (stuk 3).

Verzoeker benadrukt voorts dat het inreisverbod werd uitgevaardigd nadat hij Irak reeds had verlaten. Ook zijn gezin was op dat moment reeds uit Irak vertrokken. Verzoeker noch zijn gezin waren derhalve op de hoogte van dit inreisverbod. Het pas nadien en eerder per toeval dat verzoeker op de hoogte werd gebracht van dit inreisverbod. Mocht verzoeker dit reeds vroeger hebben geweten, dan had hij dit reeds eerder kunnen aanhalen in zijn verzoek tot internationale bescherming. Verzoeker had hier net alle belang bij, temeer omdat zijn eerste verzoek tot internationale bescherming reeds werd afgewezen op 3 februari 2020. Verzoeker had echter voorheen nog geen kennis van dit inreisverbod, waardoor hij dit thans pas – in het kader van zijn derde verzoek tot internationale bescherming – kon bijbrengen. Dat hij dit inreisverbod thans pas kon voorbrengen is omwille van de omstandigheden die verzoeker toelichtte, hetgeen buiten zijn wil ligt.

Verzoeker benadrukt dit inreisverbod. Verweerder gaat hier inhoudelijk niet op in, terwijl dit inreisverbod in lijn ligt met de verklaringen die hij heeft afgelegd. Er worden evenmin vormelijke opmerkingen gemaakt in de bestreden beslissing over dit inreisverbod. Derhalve wordt de bewijswaarde van dit inreisverbod miskend door verweerder.

Het geheel van de voorliggende elementen, in samenhang gezien met de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd, wijzen derhalve op het bestaan van een gegronde en persoonlijke vrees voor vervolging in het geval van een terugkeer naar Irak.

6. Verzoeker wijst daarnaast op zijn langdurig verblijf in België en de langdurige periode dat hij afwezig is gebleven uit Irak, waardoor hij zich een levenswijze heeft eigen gemaakt die haaks staat op de situatie in Irak.

Door deze specifieke situatie van verzoeker, vrees hij bij een terugkeer naar Irak te worden beschouwd als een “buitenstaander”. Verzoeker is vervreemd geraakt van de (heersende) Iraakse waarden en normen door zijn langdurig verblijf in Europa (België). Verzoeker verliet zijn land van herkomst reeds op 22 februari 2018, derhalve meer dan zes jaar geleden. Hij heeft er geen inkomen en geen huisvesting meer.

Verzoeker behoort tot een gezin, met een zoon T.. Hij heeft autisme en een depressie waardoor hij een duidelijk kader en een toekomstvisie nodig heeft, hetgeen ontbreekt in Irak. Hij is zorgbehoevend, terwijl deze zorgen niet kunnen gegeven worden in Irak.

De verzoekende partij vreest hierdoor in een situatie te zullen terechtkomen van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C465/07, pt. 32).

[...]

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties waarmee een asielzoeker bij terugkeer kan worden geconfronteerd in welbepaalde omstandigheden kunnen oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling.

Wanneer precarie leefomstandigheden het gevolg zijn van gedragingen van actoren, zoals handelen of nalatigheid vanwege overheidsactoren of nietoverheidsactoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM evenwel enkel worden aangenomen wanneer er een zeker niveau van hardheid wordt bereikt, met name wanneer een reëel risico bestaat dat het betrokken individu bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een

redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283).

Omwille van bovenvermelde redenen, loopt de verzoekende partij weldegelijk dermate in het oog dat hij een terugkeer naar Irak een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade.

7. De verzoekende partij meent dat er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door hem zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

De verzoekende partij vraagt daarom dat er aanvullend onderzoek wordt gevoerd naar de aangehaalde elementen door de verzoekende partij, in het bijzonder dat de verzoekende partij de gelegenheid wordt geboden voor het verkrijgen van een persoonlijk onderhoud."

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoekster het stuk "3. Verklaring van de vertaler".

2.3. Verweerder legt een aanvullende nota van 28 juli 2025 neer, waarin hij middels URL verwijst naar volgende landeninformatie:

- UNHCR "International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq" van januari 2024,
- EUAA "Country Guidance Note: Iraq" van november 2024,
- COI Focus "Irak – Veiligheidssituatie" van 26 april 2023 (update),
- "Country of Origin Report Iraq: Security situation" van mei 2024.

Beoordeling

1.

2.

3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar

geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt: *"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."*

5. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekster om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Te dezen kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, *LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid*, C-921/19 (verder: HvJ 10 juni 2021)) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3, van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, randnrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek aan een voorafgaand onderzoek onderworpen om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoekster zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, randnr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, randnr. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoekster zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, *XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*, C-18/20, randnr. 44). Verder wordt elk document dat door de verzoekster ter staving van haar verzoek om internationale bescherming is overgelegd, beschouwd als een element van dat verzoek waarmee rekening dient te worden gehouden overeenkomstig artikel 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU (HvJ 10 juni 2021, randnr. 44). De beoordeling van de bewijzen die worden overgelegd ter staving van een verzoek om internationale bescherming mag niet verschillend zijn naargelang het gaat om een eerste verzoek of een volgend verzoek. De asielinstanties zijn gehouden samen te werken met een verzoekster bij de beoordeling van de relevante elementen van diens volgend verzoek als de verzoekster ter staving van dat verzoek documenten overlegt waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld (HvJ 10 juni 2021, randnr. 63). Aldus betekent het feit dat een document niet kan worden geauthentiseerd of dat er geen objectief verifieerbare bron is, niet automatisch dat dit geen nieuw element of nieuwe bevinding is (HvJ 10 juni 2021, randnr. 54).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3, van de Richtlijn

2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekster in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, randnr. 37). De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoekster om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat zij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoekster om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24). De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

6. In de mate verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens wordt geschonden, dient erop gewezen dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal – en de Raad – in deze beperkt is tot de beoordeling of onderhavig verzoek om internationale bescherming nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekster om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

7. Verzoekster voert de schending aan van “*artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, samengelezen met artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet*”. Zij hekelt dat de bestreden beslissing geen motivering bevat over de beslissing om haar niet uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud.

Uit het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidige volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekster heeft geregistreerd en van haar een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen (verklaring volgend verzoek van 6 september 2025, toegevoegd aan het administratief dossier). Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekster in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten. Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekster aan de DVZ werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekster haar nieuwe elementen in het kader van haar huidige tweede volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen.

Verzoekster laat in het verzoekschrift na om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

De beslissing om de verzoekster die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.”.

Verzoekster voegt een voorwaarde toe aan de wet waar zij meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in haar beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling.

Voorts dient erop gewezen dat aan verzoekster tijdens het onderhoud op de DVZ in het kader van haar huidige verzoek werd verduidelijkt dat de commissaris-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar verzoek al dan niet ontvankelijk wordt verklaard en dat de commissaris-generaal niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar verzoek reeds op de DVZ aan te brengen (verklaring volgend verzoek, p. 2). Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de DVZ.

Er kan dan ook geen schending van *“artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, samengelezen met artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet”* worden aangenomen.

8. In navolging van verweerder wordt vastgesteld dat verzoekster naar aanleiding van onderhavig verzoek louter bijkomende verklaringen heeft afgelegd en stukken heeft bijgebracht die volledig in het verlengde liggen van het relaas dat zij verklaarde in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming.

Op 1 oktober 2019 nam verweerder in het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing niet-ontvankelijk verzoek op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit omdat verzoekster reeds internationale bescherming genoot in Griekenland. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 232 164 van 3 februari 2020. Verzoekster diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State.

Op 28 augustus 2023 besliste verweerder in het kader van verzoeksters tweede verzoek om internationale bescherming tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In het kader van verzoeksters tweede verzoek werd geen enkel geloof gehecht aan de door verzoekster aangehaalde problemen die zij en haar gezin in Irak zouden hebben gehad omdat (i) verzoekster, haar echtgenoot en haar meerderjarige dochter bijzonder tegenstrijdige en inconsistente verklaringen aflegden over elementen die aan de kern van verzoeksters asielaas raken, (ii) verzoekster geen enkel overtuigend element kon aanbrengen om de beweerde problemen die hij met de milities zou gekend hebben te staven, (iii) het loutere feit dat verzoeksters echtgenoot als lijfwacht van een voormalige minister en als medewerker van een westers bedrijf zou gewerkt hebben niet volstond om in zijn hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming, en (iv) de bijgebrachte stukken niet konden worden weerhouden als tastbaar en overtuigend begin van bewijs van de door verzoeker aangehaalde feiten. Op 18 april 2024 bevestigde de Raad deze weigeringsbeslissing bij arrest nr. 305 085. Verzoekster diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State.

Gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moeten deze als vaststaand worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekster betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekster voor internationale bescherming in aanmerking komt.

9. Verzoekster brengt in het kader van haar huidige derde verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan, noch zijn dergelijke elementen voorhanden, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

10. Verzoekster verwijst in het verzoekschrift naar de problemen van haar echtgenoot met de milities in Irak en het reisverbod dat tegen hem werd uitgevaardigd.

Wat betreft verzoeksters vrees voor de milities en het inreisverbod dat op naam van haar echtgenoot zou zijn uitgevaardigd motiveert de bestreden beslissing terecht en draagkrachtig als volgt:

“In het licht van voorgaande mag het duidelijk zijn dat het louter volharden in uw eerdere, ongeloofwaardig bevonden, verklaringen en het aanhalen van bijkomende verklaringen die hiervan in het verlengde liggen – er zou een reisverbod op naam van uw man zijn uitgevaardigd – niet kan volstaan. U komt aangaande dit reisverbod overigens ook niet verder dan het uiten van blote beweringen die u niet weet te staven. Dat u een kopie van dit reisverbod voorlegt, kan hier ook totaal geen ander licht op werpen, temeer daar de authenticiteit van een kopie op geen enkele manier kan worden nagegaan en er aan dergelijk stuk dan ook geen bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien mag het duidelijk zijn dat dit stuk niet werd voorgelegd in het kader van een geloofwaardig relaas. Tot slot kan hier nog worden gewezen op de objectieve informatie

waaruit duidelijk blijkt dat het geweten is dat alle Iraakse stukken makkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden waardoor hun bewijswaarde sowieso quasi onbestaande is.

De kopie van de volmacht, waarvan de authenticiteit evenmin kan worden nagegaan, kan voorts enkel aantonen dat uw echtgenoot een algemene en onbeperkte volmacht gaf aan zijn zus om alle rechten die hem wettelijk, islamitisch en volgens de gewoonte zijn toegekend, uit te oefenen (zie vertaling in uw administratief dossier). Dit op zich wordt op heden voortsnog niet betwist. Echter, dit document bevat voor het overige geen enkele informatie waaruit blijkt dat uw schoonzus, zoals u beweert, vervolgens niet in de mogelijkheid was in naam van uw echtgenoot handelingen te stellen en dit omdat een reisverbod voor hem was uitgevaardigd en hij in persoon aanwezig moest zijn.

Moet bovendien worden opgemerkt dat de door aangehaalde chronologie van de feiten ook niet blijkt te kloppen. U verklaart dat uw echtgenoot, nadat jullie verzoek werd afgewezen, de volmacht opmaakte omdat hij jullie kans in een ander land wilde proberen, geld nodig had om de kosten te dekken en aldus het ouderlijk huis in Irak wilde verkopen (zie verklaringen DVZ 3de verzoek vraag 17). Uit een vertaling van de volmacht blijkt daarentegen dat deze werd opgemaakt op 16 juli 2023. Dit is ruim een maand voor uw tweede verzoek werd afgesloten met een weigeringsbeslissing door het CGVS – de beslissing van het CGVS dateert van 28 augustus 2023 – en 9 maanden voor het arrest van de RvV – de beslissing van het CGSV werd bij arrest door de RvV bevestigd op 18 april 2024. Dat uw echtgenoot aldus volgend op de afwijzing van jullie vorig verzoek een volmacht gaf aan zijn zus klopt geenszins. Uit het document zelf blijkt daarentegen dat hij al geruime tijd voor jullie vorige procedure werd afgewezen, de volmacht overmaakte aan uw schoonzus.

Dat u opnieuw het aanhalen van ongeloofwaardige verklaringen niet lijkt te schuwen, bevestigt eens te meer de ongeloofwaardigheid van uw relaas in het algemeen en in het bijzonder van het feit dat u, volgend op het aanmaken van deze volmacht voor uw zus, zou vernomen hebben dat een reisverbod werd uitgevaardigd. Indien uw echtgenoot immers daadwerkelijk de volmacht aanmaakte met als doel de ouderlijke woning te verkopen omdat jullie jullie kans elders wilden wagen maar hiervoor financiële middelen nodig waren, kan logischerwijs verondersteld worden dat uw schoonzus dan ook zo snel mogelijk alles in het werk zou gesteld hebben om de door uw echtgenoot gevraagde verkoop in orde te maken en jullie van de nodige financiële middelen te voorzien. In het licht hiervan houdt het dan ook totaal geen steek dat jullie pas in juli 2024 – een jaar nadat de volmacht werd opgemaakt – zouden vernomen hebben dat een reisverbod op naam van uw echtgenoot werd uitgevaardigd.

Uw verklaringen omtrent dit reisverbod kunnen bovendien ook geenszins overtuigen. Zo zou u dit alles vernomen hebben via uw zus die het op haar beurt zou vernomen hebben via een vriendin en haar echtgenoot. Opnieuw betreffen dit niets meer dan blote beweringen. U blijkt bovendien niet eens te weten hoe de echtgenoot die dit nieuws zou ontdekt hebben heet (zie verklaringen DVZ 3de verzoek, vraag 17). Ook uw echtgenoot kon deze persoon niet bij naam noemen noch kon hij zeggen wie de vriendin in kwestie was (zie verklaringen DVZ 3de verzoek vraag 17). Tot slot blijkt uit de vertaling van het reisverbod dat dit zou zijn uitgereikt op 20 oktober 2018. Dat niemand van uw schoonfamilie in Irak hiervan ooit eerder iets zou vernomen hebben – het betreft immers een officieel gerechtelijk document – en u aldus nu pas, zijnde 6 jaar na datum, van dit verbod op de hoogte zou zijn, is dan ook niet ernstig. Dat u voorts dan nu, geheel toevallig, kort nadat uw tweede verzoek ook in beroep werd afgewezen, van het bestaan van deze beslissing – 6 jaar nadat deze werd uitgevaardigd – op de hoogte werd gebracht en voor u onbekende personen erin slaagden een ‘bewijs’ van dit verbod te bemachtigen zodat u dit in het kader van uw huidig verzoek kan voorleggen, doet dan ten zeerste vermoeden dat dit nieuwe element en bijhorende document ten uwen behoeve en met het oog op het indienen van een volgend verzoek werden gecreëerd.

In het licht van voorgaande moet dan ook besloten worden dat u geen geloofwaardige elementen heeft aangebracht op grond waarvan kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde en persoonlijke vrees voor vervolging in uw hoofde ingeval van een terugkeer naar Irak.”

Verzoeksters verweer vormt geen dienstige weerlegging van de voormelde motieven, die terecht en pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier.

Verzoekster hekelt dat de bewijswaarde van de bijgebrachte documenten, met name het inreisverbod en de volmacht op naam van haar schoonzus, bewijswaarde worden ontzegd omdat het kopieën betreffen, maar gaat hiermee voorbij aan het geheel van de voormelde motivering. Hieruit kan geenszins blijken dat de documenten bewijswaarde worden ontzegd louter omwille van het feit dat het kopieën betreffen. Er wordt immers op omstandige wijze gemotiveerd dat deze documenten niet gepaard gaan met overtuigende verklaringen en een geloofwaardig relaas.

Verzoekster voert echter geen concrete argumenten aan met betrekking tot de motieven in de bestreden beslissing dienaangaande.

Verder wijst verzoekster er in het verzoekschrift op dat er een fout zit in de vertaling van de volmacht en legt zij bij het verzoekschrift een verklaring van de vertaler, opgesteld op 1 oktober 2024, neer (stuk 3, bij verzoekschrift). Hierin stelt de beëdigd vertaler H.A.K., die de voor eensluidende vertaling ‘ne varietur’ van de volmacht van het Arabisch naar het Nederlands heeft gedaan op 25 juli 2024, dat de volmacht gedateerd is op 16 juli 2013 en niet op 16 juli 2023. Hij legt uit dat de datum op de algemene volmacht rechtsboven met de hand is geschreven, waardoor hij zich vergist heeft en een typefout heeft gemaakt. Deze correctie heft de

vastgestelde anomalie in de aangehaalde chronologie van de feiten echter niet op. Verzoekster verklaarde immers dat haar echtgenoot volgend op de afwijzing van het tweede verzoek om internationale bescherming van verzoekster en haar echtgenoot zijn zus een volmacht gaf (verklaring volgend verzoek van 6 september 2024, vraag 17), wat geenszins valt te rijmen met de vaststelling dat de volmacht in 2013 werd opgesteld.

Verzoekster houdt in het verzoekschrift vol dat haar echtgenoot niet op de hoogte was van het reisverbod, dat het reisverbod werd uitgevaardigd nadat hun gezin Irak reeds had verlaten en dat ze het eerder hadden kunnen aanhalen indien ze het eerder hadden geweten. Verzoekster gaat er echter aan voorbij dat haar verklaringen over het reisverbod niet kunnen overtuigen en dat evenmin aannemelijk is dat zij en haar echtgenoot pas 6 jaar na de uitvaardiging ervan op de hoogte kwamen (verklaring volgend verzoek van 6 september 2025, vraag 17).

Zo verzoekster in het verzoekschrift nog wijst op de problemen die haar echtgenoot in Griekenland kende, die gelinkt zijn aan zijn voormalige werkzaamheden en zijn voorgehouden problemen in Irak, dient te worden hernomen dat ook deze feiten rechtstreeks voortvloeien uit de reeds in het kader van verzoeksters tweede verzoek ongeloofwaardig bevonden problemen met de milities.

11. Verzoekster voert in het verzoekschrift geen enkel verweer tegen de omstandige en pertinente motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot haar vrees dat zij of haar zoon zouden worden gegijzeld door de milities en de stukken aangaande haar zoon.

Deze motivering luidt als volgt:

“Waar u verder nogmaals herhaalt een terugkeer naar Irak te vrezen omwille van de milities en jullie voormalige problemen, en hierbij opmerkt te vrezen dat uzelf en / of uw zoontje zal gegijzeld worden zodat de milities uw man onder druk kunnen zetten zich aan te melden bij hen, moet worden opgemerkt dat zulks geen steek houdt. Immers, gezien geen geloof kan worden gehecht aan de feiten die jullie voorheen zouden meegemaakt hebben met de milities in Irak, mag het duidelijk zijn dat evenmin kan worden weerhouden dat jullie bij een terugkeer naar Irak door de milities zullen gegijzeld worden omdat ze nog steeds naar uw man zoeken.

Ook de overige stukken die u voorlegde kunnen geenszins de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid weerleggen. De kopie van een foto van uw zoontje met een verband rond zijn hoofd en een kopie van een medisch document betreffende zijn ziekenhuisopname in Yarmouk volstaan niet. Het ziekenhuisattest betreft weerom louter een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bovendien, zoals reeds opgemerkt, kunnen stukken louter geloofwaardige verklaringen ondersteunen. De vraag dringt zich overigens op hoe, dan wel via wie, u nu plots aan dit document bent geraakt. In het kader van uw voorgaand verzoek verklaarde u immers uitdrukkelijk niet in het bezit te zijn van stukken betreffende uw zoontje zijn ziekenhuisopname. Voor zover u zou willen laten uitschijnen dat u recent, via via, aan dit document bent geraakt, dient dan weer te worden gewezen op de datum van opmaak. Uit de vertaling van dit document blijkt dat dit document werd opgemaakt op 7 januari 2018 (zie vertaling in het administratief dossier), waardoor zulks aldus niet kan worden weerhouden. Indien het document effectief werd opgemaakt op 7 januari 2018, een tweetal maanden voor uw vertrek uit Irak, kan logischerwijs verondersteld worden dat u dit stuk dan ook al eerder in uw bezit zou gehad hebben en zou hebben voorgelegd. Indien u dit stuk ten andere recent zou hebben opgevraagd kan dan weer worden verwacht dat op dit stuk dan ook een recentere datum van opmaak zou vermeld staan. Het vermoeden ontstaat ook hier dat, zeker in het licht van de objectieve informatie dat alle stukken in Irak makkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden, dit stuk ten uwen behoeve, en nadat u in het kader van uw tweede verzoek uitdrukkelijk werd gewezen op uw onvermogen enig tastbaar begin van bewijs voor te leggen van de ziekenhuisopname van uw zoon terwijl dit nochtans in alle redelijkheid van u mocht verwacht worden, werd opgemaakt. U legde van dit attest reeds een beëdigde vertaling neer via aanvullende nota voor de RvV. De RvV oordeelde hier dat het niet ernstig was dat u pas een week voor de terechtzitting een stuk bijbracht waarvan niet was aangetoond dat u dit niet al veel eerder in de loop van de administratieve procedure had kunnen voorleggen. U verduidelijkt op heden nog steeds niet waarom u dit stuk niet eerder kon voorleggen. Dit alles terzijde, het voorgelegde stuk kan hoogstens aantonen dat uw zoon in het ziekenhuis werd opgenomen met een snijwond, niets meer en niets minder. Hoe hij aan die snijwonde kwam, en wie hiervoor eventueel verantwoordelijk is, blijkt geenszins uit het voorgelegde stuk. Dat zulks het gevolg is van, zoals de arts in het attest schreef, verbrijzeld glas, kan dan wel zijn doch het mag duidelijk zijn dat dit geenszins uw beweringen aangaande jullie problemen met de milities kan staven. Immers blijkt nergens uit dit document wat er met uw zoontje gebeurde en op welke manier het glas dat hem verwondde dan zou verbrijzeld zijn. Dient hier overigens hoe dan ook nog te worden opgemerkt dat een arts enkel vaststellingen kan doen met betrekking tot iemands fysieke letsels maar nooit met absolute zekerheid uitspraak kan doen over de gebeurtenissen die hieraan ten grondslag liggen. De foto van uw zoontje met een verband wijzigt hier ook niets aan temeer daar deze foto geen informatie bevat over het moment waarop deze werd genomen noch de reden waarom uw zoontje een verband draagt. Zelfs als zou het vaststaan dat de foto gelieerd is aan het ziekenhuisattest, dan nog kan hier enkel uit worden afgeleid dat

hij omwille van een snijwonde door verbrijzeld glas in het ziekenhuis was, niets meer en niets minder. Dat deze stukken bewijzen dat uw zoon mishandeld werd, zoals u beweert, houdt geen stand."

De Raad herneemt en benadrukt dat reeds in het kader van verzoeksters vorige tweede verzoek geen enkel geloof werd gehecht aan de problemen die zij en haar gezin zouden gekend hebben in Irak met de milities. Bijgevolg vormen deze feiten en stukken, die een voorzetting vormen van het reeds als ongeloofwaardig beoordeeld relaas, geen nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor internationale bescherming.

12. Verzoekster wijst in het verzoekschrift op de vrees in hoofde van haar zoon T., die autisme heeft. Deze vrees werd reeds beoordeeld in het kader van verzoeksters vorig, tweede verzoek om internationale bescherming.

De Raad herneemt dat de medische problemen van verzoeksters zoon geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en evenmin ressorteren onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster dient zich te richten op de daartoe geëigende procedure voorzien in artikel 9^{ter} van de Vreemdelingenwet.

13. De bestreden beslissing motiveert op goede gronden dat verzoekster geen verschonende uitleg geeft voor vastgestelde ongerijmdheden in het kader van het vorig verzoek om internationale bescherming van respectievelijk verzoekster, verzoeksters echtgenoot en dochter. Deze motivering luidt als volgt:

"Uw bewering een rechtvaardiging te kunnen geven voor de ongerijmdheden die in het kader van jullie vorig verzoek werden vastgesteld – uw dochter had een Tramadol-verslaving en werd hiervoor ook reeds opgenomen in het ziekenhuis – kan niet worden weerhouden. Zo houdt het totaal geen steek dat u nu pas voor het eerst melding maakt van deze Tramadol-verslaving van uw dochter om de vele flagrante ongerijmdheden te vergoelijken. Indien u daadwerkelijk meent dat de vele ongerijmdheden het gevolg zijn van uw dochter haar verslaving, kan geenszins worden ingezien waarom u dit niet eerder meldde voor het CGVS dan wel de RvV. Ook uw echtgenoot maakte hiervan nooit, zelfs nu niet in het kader van zijn huidige verzoek, enige melding. Dat u een attest voorlegt waaruit blijkt dat uw dochter op 30 augustus 2023 werd opgenomen op de spoed omwille problemen ten gevolge zwaar Tramadolgebruik, wijzigt hier niets aan. Immers, nergens uit dit attest blijkt dat uw dochter op het moment van het onderhoud niet in de mogelijkheid zou geweest zijn duidelijke verklaringen af te leggen. Uw dochter zelf haalde overigens ook nergens dit zwaar middelengebruik aan bij haar onderhoud in het kader van haar derde verzoek. Bovendien kan hier nog in herinnering gebracht worden dat ook tussen de verklaringen afgelegd door uzelf en uw echtgenoot frappante ongerijmdheden konden worden vastgesteld. Het mag duidelijk zijn dat ook deze mee tot de beoordeling leidden dat jullie relaas compleet ongeloofwaardig is en de voormalige verslaving van uw dochter aan Tramadol ten tijde van haar derde verzoek niet als rechtvaardiging hiervoor kan gelden."

In het verzoekschrift gelden geen valabele argumenten ter weerlegging van de voormelde motivering.

Waar in het verzoekschrift wordt benadrukt dat verzoeksters echtgenoot zich had vergist in het kader van zijn tweede verzoek toen hij stelde dat hij zijn echtgenote van thuis uit had gebeld, kan dit geen verschoning bieden voor de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekster, haar echtgenoot en haar dochter.

14. Wat betreft het gegeven dat verzoekster aan diabetes lijdt, dient erop gewezen dat ook verzoeksters medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en evenmin ressorteren onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster dient zich te richten op de daartoe geëigende procedure voorzien in artikel 9^{ter} van de Vreemdelingenwet.

15. De bestreden beslissing stelt voorts terecht:

"U haalt verder nog aan te vrezen voor een terugkeer naar Griekenland, dit zowel omwille van de milities die ook daar actief zijn en omwille van uw zoon zijn gezondheidssituatie. Los van het feit dat uw bewering dat u ook in Griekenland problemen kende met de milities niet wordt weerhouden gelet op de ongeloofwaardigheid van uw relaas aangaande de problemen die jullie in Irak zouden hebben gekend, moet voorts worden opgemerkt dat uw verzoek werd beoordeeld ten aanzien van Irak."

In het verzoekschrift wordt andermaal gewezen op de problemen met de milities in Griekenland, wat bezwaarlijk kan volstaan ter weerlegging van de voormelde motivering, laat staan een vrees voor vervolging in hoofde van verzoekster aantonen.

16. Verzoekster wijst in het verzoekschrift op haar langdurig verblijf in België, benadrukt dat zij zich een levenswijze eigen heeft gemaakt die haaks staat op de situatie in Irak en dat zij vervreemd is geraakt van de heersende Iraakse waarden en normen.

In casu volstaat het niet om zeer algemeen op te merken dat verzoekster (met haar gezin) reeds lange tijd in België verblijft en moeilijk zal kunnen re-integreren in Irak. Verzoekster dient haar vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken, waar zij, zich beperkend tot enkele algemene en beknopte beweringen, echter in gebreke blijft. Verzoekster haalt onvoldoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade indien zij met haar gezin zou terugkeren naar haar land van herkomst.

17. In tegenstelling tot wat verzoekster in het verzoekschrift poneert, toont zij geenszins *in concreto* aan dat zij bij terugkeer naar Irak zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften, laat staan dat dit het gevolg zou zijn van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

18. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, alsook naar de update van landeninformatie en analyse die verweerder middels aanvullende nota van 28 juli 2025 heeft bijgebracht, waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

19. Gelet op het geheel van wat voorafgaat besluit de Raad dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend vijftientig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

